

8 | Kostelec - Týn nad Vltavou | 15,0 km

ITINERÁŘ

celk.	dist.	místo
0,0	0,0	Kostelec, napojení na cyklotrasu č. 1061
1,0	1,0	rozcestí, odbočení z cyklotrasy č. 1061 vpravo
1,3	0,3	Hroznějovice, rozcestí, odbočení vlevo
2,5	1,2	rozcestí, odbočení vpravo
9,5	7,0	rozcestí, napojení na cyklotrasu č. 1079
10,6	1,1	Hněvkovice na pravém břehu Vltavy
15,0	4,4	Týn nad Vltavou, kostel sv. Jakuba

INFORMACE

1 **Týn nad Vltavou**
www.tnv.cz

1 **Kostel sv. Jakuba**
www.ftyn.wz.cz

2 **Restaurace Sportovní hala**
Tyršova 780, Týn nad Vltavou
Jan Černý

tel.: 606 514 991

e-mail: jarka.dubaska@centrum.cz

www.restaurace-sportovnihala.cz

3 **Domov sv. Anežky**
Čihovice 30

Týn nad Vltavou

tel.: 385 724 007

e-mail: anezka@anezka-tyn.cz

www.anezka-tyn.cz

ZAJÍMAVOSTI

1 Zaniklá ves Pardovice – křížek

2 Bloudění okolo zátok

ZASTAVENÍ

1 Vodní nádrž Hněvkovice

2 Pověst o hněvkovickém pokladu

3 Domov sv. Anežky

Gotické katedrály se stavěly na místech, která umocňovala jejich velkolepou krásu. Mistrovství v zasazení církevních staveb v krajině i zástavbě dosáhli barokní stavitelé. Nekorunovanými vítězi této kategorie jsou však podle mě socialističtí projektanti, kteří svou atomovou katedrálu v Temelíně usadili tak, že se tváří jako dokonalý středobod celého našeho putování.

Jakoby nám sobotní bloudění v oboře nestačilo. Nepoučili jsme se. Mezi vysokou řepkou olejnou jsme se nechali zlákat pohledem na vodní hladinu přehrady. Cesta končí na břehu a musíme se vrátit.

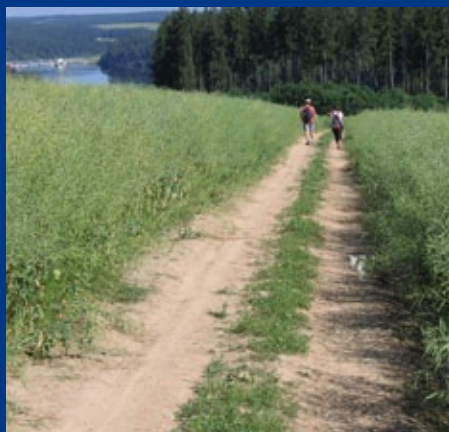
POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Z většiny míst našeho putování je vidět jaderná elektrárna Temelín.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Opět bloudíme. Nepoučili jsme se. Cesta končí na břehu. Musíme se vrátit.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Kája řekl, že zná cestu. Musíme jít k vodě a pak okolo zátoky. Tahle cesta také nebyla správná.

„Tady to znám, tady musíme dolů k vodě a jít okolo zátoky.“

Po chvíli strmého stoupání neprostupným terénem...

„Mně to je jedno, jestli jdeme nahoru nebo dolů. No, teď hlavně nahoru...“

Cesta, na kterou jsme narazili, vypadala trochu jako ta, která vede k Hněvkovicím... Není to ona. „To je konečně pořádné hledání té

správné cesty, o tom to putování přece je.“

Po téměř dvou hodinách vidíme červenobílou závora na okraji lesa nad přehradou...

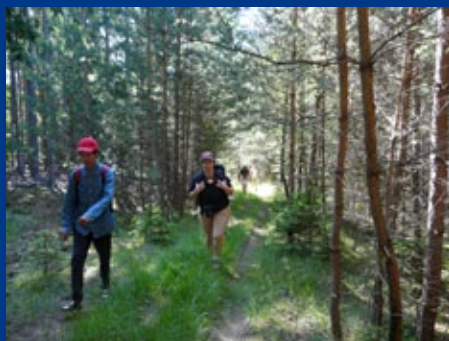
„To je dobře, že sem tu závora dali, aby lidi nedělali v lese bordel.“

„Tady bychom měli vybírat mýtné... A útrpné!“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Mysleli jsme, že už jdeme správně. Ale ani tahle cesta nebyla správná.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Po dlouhé chůzi jsme dorazili k závoře přes cestu. Kája řekl, že je tu ta závora dobře. Alespoň nedělají lidé v lese nepořádek.

Heslo „Všechny cesty vedou do Týna“ je dnešním dnem definitivně vyvráceno – nevedou!

VODNÍ NÁDRŽ HNĚVKOVICE

Vodní nádrž Hněvkovice je spolu se sousední přehradou Kořensko nejmladším přírůstkem do devítičlenné rodiny vltavské kaskády. Její výstavba však nebyla tak, jako je tomu u ostatních stupňů, motivována především snahou o zkrácení vodního živlu v době povodní, o zajištění zdroje pitné vody nebo výrobu energie ve vodní elektrárně. Hlavním impulzem k jejímu vzniku byla stavba nedaleké druhé české jaderné elektrárny Temelín, pro jejíž mohutné chladicí věže musel být zajištěn dostatečný vodní zdroj. V letech 1986-1991 tak byla v mělkém říčním údolí nedaleko vsi Hněvkovice vybudována 191 metrů dlouhá a 26-28 metrů vysoká betonová hráz s plavební komorou pro splavnění řeky (dosud není dokončena). Aby mohla být přehrada napuštěna, muselo dojít také k demolicí několika objektů, vykáce-

ní lesů, odtěžení ornice a k dalším souvisejícím úpravám. Po dokončení se vodní hladina vlivem zadržení hrází zdvihá již od jezu v Hluboké nad Vltavou a délka přehrady tak dosahuje téměř 19 kilometrů. Objem vody je za běžného stavu 21,1 milionů metrů krychlových. Pro přiblížení je to tolik, že kdyby toto množství mělo být přečerpáno do kropicích vozů a ty se postavily do řady za sebe na rovníku, obkroužily by polovinu zeměkoule. Nebo kdyby každý obyvatel nedalekých Českých Budějovic za den vypil z přehrady jednu běžnou lahev, v jaké se

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Dnes jsme zjistili, že každá cesta nevede do Týna nad Vltavou.

VODNÍ NÁDRŽ HNĚVKOVICE

Vodní nádrž Hněvkovice leží na řece Vltavě. Vodní nádrž vznikla kvůli stavbě jaderné elektrárny Temelín. Chladicí věže jaderné elektrárny spotřebují mnoho vody. Vodní nádrž se napustila díky vybudování vysoké hráze. Hráz nyní zadržuje velké množství vody. Kdyby byla voda z nádrže přečerpána do kropicích vozů a vozy by se postavily do řady za sebe na rovníku, obkroužily by polovinu zeměkoule.

kupuje balená voda v obchodě, trvalo by to 385 let, než by nádrží vyprázdnil. A kdyby jim pomohli všichni obyvatelé celého Jihočeského kraje, pak by jim to i tak trvalo více než 60 let. Úctyhodné, nemyslíte?

„Neříkej mi, že tě nebolí celý tělo?“

„Bolí! A to je právě ta krásná životní zkušenost, když zjišťuješ, že tě všechno bolí, ale nemůžeš s tím nic dělat a jdeš dál a ono to jde.“

„Aha, to je teda útěcha!“

„Kdybys už teď nešla, tak bys vůbec nevěděla, co všechno vydržíš, co všechno zvládneš.“

„Aha. No tak to jo.“

„A věřila bys včera odpoledne, že ujdeš ještě takovej kus?“

„Já už jsem si nefandila ani minutu.“

„No vidíš, a podívej...“

„Ale jo, já tě chápu.“

„Já tě taky chápu.“

Nazvali jsme to „tempoudržovací metoda“ pro ty nejuchozenější články naší výpravy. Postaví se vedle sebe šest nohou. V ideálním případě mají dvě a dvě postranní o něco více síly než ty dvě prostřední. A nad nimiž se drží dohromady čtyři ruce. Dál se tahle trojice poutníků ubírá stejným tempem a na případná zvolání: „Já už nemůžu!“ se odpovídá: „Tak si vzpomeň na Růžu!“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

„Neříkej mi, že tě nebolí celý tělo!“

„Bolí! Ale s bolavým tělem teď nic neuděláš. Musíš jít dál. Ono to půjde.“

„Aha, to je teda útěcha!“

„Aspoň teď víš, kolik toho vydržíš.“

„Aha. No tak to jo.“

„A věřila bys včera odpoledne, že ujdeš ještě takový kus?“

„Já už jsem si nefandila ani minutu.“

„No vidíš, a podívej!“

„Ale jo, já tě chápu.“

„Já tě taky chápu.“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Putování je namáhavé. Ale čím více lidí jde, tím je to lepší. A nejmíc pomáhá, když se lidé chytí za ruce.

POVĚST O HNĚVKOVICKÉM POKLADU

Hněvkovice patřily původně k panství Bechyně. V roce 1551 je odtud vykoupil Volf Hozlauer z Hozlau. Hozlauerové byli stará česká šlechta německého původu. V roce 1584 si Volfův vnuk Jeroným Hozlauer postavil v Hněvkovicích renesanční tvrz. Jeroným Hozlauer z Hozlau byl zvláštní pavouk. Byl už v letech, žil sám na hněvkovické tvrzi, mezi freskami, které si nechal vymalovat, stříbrným nádobím a hedvábnými lajntuchy, zkrátka v celkem slušném, nic moc velkém 18+1. Válka jej příliš nevzrušovala. Že by snad mohl o svůj majeteček přijít, jej ani ve snu nenapadlo. Uplynulo pár dní a Týn nad Vltavou obsadila vojska Dona Baltazara de Marradas. A bylo jen otázkou času, kdy přijdou do Hněvkovic. Musím odtud pryč a zachránit, co se dá, letělo mu hlavou. Pobíhal zběsile po tvrzi a házel na hromadu všechno, co mělo nějakou cenu. Se svým sluhou Prokopem vše schovali a zadrželi ve sklepě zámku. Pak osedlali koně a vydali se na útěk. Přebroдили pak Vltavu a obrátili se směrem k Čihovicím. A za nimi sluhu Prokopa probodl, aby ani on nemohl najít poklad. Pak pověst dodává, že z místa hrůzného činu odejel a ztratil se ve světě. Ale nenašel klid. Když zanedlouho zemřel, podle historických pramenů v roce 1622, začal se jako duch zjevovat v hněvkovickém zámku a hledat poklad, který si nestačil vyzvednout. Místo vraždy pak připomíná kaplička sv. Josefa.

Naproti zámku se můžeme zastavit před budovou Královceva mlýna, který je posledním dochovaným a částečně provozuschopným mlýnem na Vltavě.

Procházíme kolem domu Robertových rodičů v poslední vesničce před Týnem. Oba jsou na terase a za výkřiků pozdravů a slov podpory mávají vlajčkami České republiky. Nevěřili byste, jak taková podpora dokáže zdvihnout uvadající morálku.

POVĚST O HNĚVKOVICKÉM POKLADU

Před dlouhou dobou žil v Hněvkovicích starý muž. Ten muž se jmenoval Jeroným. Jeroným si nechal postavit tvrz. Jeroným měl v tvrzi spoustu majetku. Jednoho dne se k jeho tvrzi blížila vojska. Jeroným měl strach o svůj majetek. Proto Jeroným se svým sluhou všechno jmění zadrželi ve sklepě zámku. Pak Jeroným a jeho sluha nasedli na koně a ujížděli pryč. Jeroným však svého sluhu zabil, aby znovu nemohl jeho poklad najít. Jeroným ale zanedlouho také zemřel. Po smrti se prý Jeroným začal v tvrzi zjevovat jako duch. Tam, kde Jeroným zabil sluhu, stojí kaplička svatého Josefa.

Naproti zámku je Královcův mlýn.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Procházíme kolem domu Robertových rodičů. Oba nám mávají a zdraví nás. Je to příjemné a povzbuzující.

„Dokážeš si představit něco horšího, než rozpálenou asfaltku a žhnoucí slunce nad hlavou? Já jo! Rozpálenou asfaltku a žhnoucí slunce nad hlavou o 200 metrů dál...“

Přišli jsme k zatáčce a najednou viděli značku Týn nad Vltavou. Já jsem se zaradoval, že už jsme doma. Tak jsme pokračovali okolo vody až do kostela za panem farářem Markem Donnerstagem. Pan farář kázal, že jsme ušli strašně dlouhou cestu za svatým Jakubem. Když dokázal, tak jsme začali dostávat ocenění, že jsme tu cestu zvládli. Stálo tam: Potvrzujeme, že ten a ten absolvoval putování po stezce za svatým Jakubem v délce 100 km. A já jsem moc rád, že už jsme konečně doma. Hurá!

Týnský kostel, lavička pod vzrostlým kaštanem. Výrazy ve tvářích vypovídají jednoznačně o pocitích většiny z nás. Bylo by teď asi neslušné ptát se, kdo půjde příští rok. A bylo by to asi i zbytečné. Rok stará vzpomínka na konec putování u kostela sv. Jiljí v Třeboni je sama o sobě odpovědí. Tak zase za rok tady, na startu další etapy!

„Čekám vás tedy za rok u mě na faře na snídani. Posilněte se na cestu“, loučí se s námi pan farář.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Jít po rozpálené silnici je nepříjemné. A čím déle se po té silnici jde, tím je to nepříjemnější.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Vyšli jsme ze zatáčky a uviděli jsme značku Týn nad Vltavou. Já jsem se zaradoval, že už jsme doma. Tak jsme pokračovali až do kostela za panem farářem. Pan farář nás za naše putování pochválil. Pak nám dal pan farář diplom. Já jsem moc rád, že už jsme konečně doma. Hurá!

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Všichni sedíme na lavičce před kostelem. Jsme unavení. Už se nám nikam nechce. Ale příští rok půjdeme určitě všichni dál.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Příští rok budeme putovat dál. A pan farář nás pozval na snídani.